

zaopatřovací požitky podle norem platných pro státní úředníky republiky čsl. Jeť instituce zaopatřovacích požitků jednou z nejpodstatnějších materiálně-právních složek služebního a právního poměru státního zaměstnance a může jí býti účasten pouze ten, kdo se může vykázati právním charakterem zaměstnance státního. Tím se st-l nestal a miji se tudíž cíle všechny vývody stížnosti, které budují nárok st-lův na odpočivné požitky na premise st-lova právního poměru k státu čsl.

Dovolává-li se stížnost k posilení svého právního stanoviska § 10 zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb., pak úplně přezírá, že pensionování st-ie provedeno bylo v době, kdy autonomní korporace, v zák. tom blíže označené, ještě právně existovaly, takže neměl žal. úřad žádného důvodu, aby při právním posuzování st-lovy žádosti o výslužné přihlédal k předpisům v uvedeném paragrafu uloženým.

Ze všech těchto důvodů dospěl nss k závěru, že stížnost nemá pro sebe zákona, jehož se dovolává, a musil ji tudíž zamítnouti jako bezdůvodnou.

II. Druhou stížností brojí st-l do rozhodnutí ze 4. února 1923, kterým udělil ministr pro Slov. st-li za vedení agendy hlavního župního fiškála mimořádnou odměnu 2.000 K.

Rozhodnutím touto stížností nař. byla vyřízena st-lova žádost z prosince 1922 o přiznání a poukázání difference mezi platem 425 K měsíčně, jež st-l dosud jako sirotčí fiškál pobíral, a mezi platem hlavního župního fiškála, jehož agendu obstarával.

Nař. rozhodnutím vyhověl tedy žal. úřad petitu obsaženému v této žádosti. Že by st-li příslušela odměna vyšší, stížnost netvrdí, vytýká však nař. rozhodnutí nezákonnost z důvodu, že žal. ministerstvo opomenulo st-li poukázati požitky, které mu na základě jeho jmenování čl. státním úředníkem od 1. srpna 1920 do dne 22. května 1922 jako dne vrácení dekretu příslušejí a o jichž výplatu podáním ze dne 22. května 1922 žádal.

Pokud st-l touto námitkou vytýká, že měl žal. úřad rozhodnouti o této žádosti z 22. května 1922 s o u č a s n ě s vyřízením žádosti z prosince 1922, nemohl nss shledati, že by v takovémto opomenutí úřadu spočívala nějaká podstatná vada, neboť předmětem onoho řízení správního, které bylo ukončeno vydáním nař. rozhodnutí, byla pouze žádost z prosince 1922 a žádost z 22. května 1922 nebyla s ní v žádné souvislosti toho rázu, že by úřad byl povinen rozhodnouti o obou žádostech současně.

Míní-li však stížnost námitkou touto uplatňovati, že žal. úřad v úb e c ještě nerozhodl o žádosti z 22. května 1922, pak se domáhá, aby nss zakročil jako úřad dozorčí, tím však nss není.

Bylo proto i tuto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3392.

Zajištění bytů: * Zajištění bytu ve smyslu § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. a zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. předpokládá, že byt byl státním zaměstnancem legálně obýván.

(Nález ze dne 24. března 1924 č. 5021.)

V ě c: Spolek »Deutscher Kulturverband« v Praze proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem ze dne 29. března 1923 zajistila osp v P. na základě § 13 zák. č. 225/1922 v domě stěžujícího si spolku čp. — v Ř. byt o pokoji a kuchyni, který jest od února 1922 obýván četnickým strážmistrem V. Š. a uprázdni se služeb. přeložením jmenovaného do P., pro jiného státního zaměstnance, ježto bylo zjištěno, že výpověď z bytu dosud dána nebyla. K námitce, že se domu potřebuje pro účely školské, připomíná se, že podle přípisu okr. škol. výboru v P. konečné povolení k vyučování na německé soukromé škole v domě tom dosud nedošlo.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání s poukazem na důvody první stolice, podotknuvši, že námitka, že s dosavadním nájemníkem nebyla uzavřena nájemní smlouva, vzhledem k znění § 13, odst. 1 cit. zák. není odůvodněna.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss důvodnou.

Žal. úřad vyslovil, že námitka, že s dosavadním nájemníkem nebyla uzavřena smlouva nájemní, není vzhledem k znění § 13, odst. 1 cit. zák. odůvodněna, připouští tedy, že byt, o nějž jde, jest obýván rodinou četnického strážmistra Š. pouze fakticky a bez právního titulu.

§ 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. stanoví, že, uprázdni-li se byt obývaný dne 19. srpna 1922 státním zaměstnancem tím, že zaměstnanec ten byl služebně přeložen do obce jiné, musí byt býti pronajat státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, byl-li vlastníku domu dodán zajišťovací příkaz dříve, než obdržel nájemcem výpověď z bytu.

Jestliže zákon mluví o »obývaném bytu«, nelze tím rozuměti pouhý faktický stav, jenž vznikl a trvá bez jakéhokoliv právního podkladu, zejména tedy ne obývaní bytu, k němuž — jak tomu jest v daném případě — došlo bez jakékoliv ingerence stěžujícího si spolku jako majitele domu.

Nař. rozhodnutí, jež vychází z toho, že lze zajistiti i byt, který není legálně obýván, jest tedy v rozporu se zákonem.

č. 3393.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Bytem v novém působišti stát. zaměstnance, jehož existence ruší nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti podle usnesení ministerské rady ze 27. července 1920, jsou jen místnosti celoročně obyvatelné, které odpovídají počtu osob rodiny a rozsahu domácnosti zaměstnancovy.

(Nález ze dne 24. března 1924 č. 5023.)

V ě c: Ludvík N. v T. (adv. Dr. Frt. Havránek z Prahy) proti ministerstvu financí o odepření diet.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.